

1989. december 22., Temesvár

20 évvel ezelőtt a Máltai Szeretetszolgálat önkéntesei a rádióban hallották a lövések hangját is közvetítő tudósítást a forradalom kitöréséről.

20 évvel ezelőtt a Máltai Szeretetszolgálat önkéntesei a rádióban hallották a lövések hangját is közvetítő tudósítást a forradalom kitöréséről. A környékben lakók minden különösebb felhívás nélkül egyre több adományt hoztak be a Szeretetszolgálat zugligeti központjába, amelyhez azután a fővárosiak százai csatlakoztak.

Pár óra alatt hosszú teherautó konvojt pakoltunk meg. Kozma Imre atya vezetésével - aki az Újszó online portál tudósítójának nyilatkozott a történetéről - elindult az első segélyszállítmány Romániába.

El kellett juttatnunk az éhezőknek a segélyszállítmányokat. Persze ennek is voltak előzményei, hiszen egyetemistáim „zsákos turistaként” gyakorlatilag 1982-től járták hétvégenként Romániát. Elsősorban gyógyszert „szállítottak” – mindig máshová, hiszen a Securitate figyelte őket –, aminek köszönhetően kialakult egy nagyon jól szervezett hálózat. Amikor Romániában kitört a forradalom, mi huszonnyolc teherautót pakoltunk meg itt, a zugligeti templom előtt, s elindultunk Temesvárra. Az első teherautó, mely berobogott a városba, a máltaiaké volt. Másnap, amikor visszatértem, a Magyar Televízióban épp arról folyt a vita, miképp lehetne megszervezni a segélyt. Megszólítottak engem is. Mondtam, hogy épp most tértem haza Temesvárról, a rendszerünk működőképes, és állunk rendelkezésükre. Magyarország akkor minden tartalékát odaadta – több száz teherautót, vonatszerelvényt indítottunk Romániába. Nagyon megható történeteket tudok felidézni. Egy ízben, míg rakodtunk, egy kisnyugdíjas egy fél szál gyulai kolbászt nyomott a kezembe, mondván: ezt „odaát” annak adjam, aki leginkább rászorul. Ezek azok a pillanatok, melyek örökre megmaradnak az emberben...